

Kerst 2022.

Aan de vooravond van de Eerste Wereldoorlog, in de zomer van 1914, dacht bijna iedereen dat de oorlog snel voorbij zou zijn... Onlangs heb ik op Netflix de film: "Im Westen nichts neues" gezien, over vijf vrienden die alles op alles zetten om goedgekeurd te worden om als helden te mogen vechten voor het Duitse vaderland. Hun idealen toren hoog uit boven de nog niet ontdekte, bittere en gruwelijke realiteit van de oorlog. Ze denken echt dat dit qua levensinvulling het hoogst haalbare is en in dit tijdelijke bestaan eeuwige roem oplevert. Mijn hart brak toen ik zag hoe het met hen afliep in de film. En zo erg was het ook, want met kerstmis 1914, dus een half jaar later, waren er al een miljoen soldaten dood. Het oorlogsfront liep van het strand van Vlaanderen tot aan de Frans-Zwitserse grens, meer dan 750 kilometer lang. In plaats van een heldhaftige strijd met paarden, trommels en trompetten, werd het één grote, zinloze slachting. Tegen het einde van de oorlog was het front hooguit een paar honderd meter opgeschoven. In totaal vonden 17 miljoen mensen de dood. De duisternis, die zich voltrok, werd intenser en intenser en toen.....midden in die duisternis....voltrok zich een klein, maar groots schitterend lichtpunt! Een ster van Bethlehem zou je kunnen zeggen.

In december 1914 ging de hemel even open en daar schitterde een lichtstraal over dat zinloze geweld.....Het had zoiets van: "Dit gruwelijke heb ik nooit voor jullie bedoeld....zo kan het ook!!!! De wederzijdse ingegraven loopgraven....de ene mens als vijand ten opzichte van de andere mens.....die toch als twee druppels water op elkaar lijken....werden voor even verlaten voor een Goddelijk moment. Rond zeven uur knippert Albert Moren, van het second Queens Regiment, nog een keer met zijn ogen. Aan de overkant gaan lichtjes aan bij de vijand. Dan hoort hij het: "Stille nacht, heilige nacht. Davids zoon, lang verwacht." En even later: "Aan een wereld, verloren in schuld. Gods belofte wordt heerlijk vervuld." Albert Moren zou later zeggen: "Ik zal het nooit vergeten." De Britten willen niet achterblijven en zetten vervolgens: "The first Noël " in. De Duitsers applaudisseren en zingen weer terug. En zo gaat het over en weer: hemelse klanken verdrijven voor even de aardse haat. Korporaal John Ferguson, van een Schots regiment, gaat nog een stapje verder. Hij hoort iemand van het vijandelijk kamp roepen of ze misschien wat tabak willen. "Kom naar het licht!" roept vervolgens een Duitser en zo ontmoeten de twee groepen elkaar en hoor je gelach en geklets, alsof ze elkaar al jaren kennen. En de volgende ochtend, op Eerste Kerstdag, lopen ze voorbij het prikkeldraad, geven elkaar cadeautjes: chocola, thee en pudding van de Britten en sigaren, zuurkool en schnaps

van de Duitsers. Groepsfoto's worden gemaakt en er worden partijtjes voetbal worden gespeeld.

Ten zuidwesten van het dorpje Fleur-Baix, in Noord-Frankrijk, houden de vijanden zelfs een gezamenlijke begrafenisdienst...de Duitsers aan de ene en de Engelsen aan de andere kant. De wederzijdse officieren hebben uit respect hun hoof ontbloot. 's Avonds houden ze een gezamenlijk feestmaal en wisselen adressen uit om elkaar na de oorlog te kunnen ontmoeten. Hoe mooi! In mensen een welbehagen. Hoe verder van het front, hoe groter de haat, maar in de loopgraven ontstond begrip voor elkaar. Na de oorlog werd duidelijk dat maar liefst twee derde van het Britse front stil lag tijdens de feestdagen.

De vraag die bovenkomt is natuurlijk: "Als zij het konden, in het midden van een gruwelijke oorlog, wat belet ons dan om in deze tijd uit onze loopgraven te komen en in plaats van propaganda haat de samenleving inpompen, woorden van hoop en vertrouwen te verspreiden?" Als we ons ingraven in onze eigen loopgraven, verliezen we ons zicht op de werkelijkheid. Ik moet daarbij denken aan het volgende beeld: Iemand heeft als doel om de ander te ontmoeten, maar besluit uit angst om het niet te doen en loopt in een rondje terug naar het beginpunt. Als je dat maar steeds herhaalt, steeds weer in diezelfde rondjes, in je eigen kringetje, zak je steeds verder naar beneden n je eigen loopgraaf en word je oorspronkelijke doel om die ander te ontmoeten steeds minder zichtbaar. Dan raken we ervan overtuigd dat een kleine, haatdragende minderheid representatief is voor de rest van de mensheid. Je kunt ook andersom denken: van de mooiste dingen in het leven krijg je alleen maar meer als je ze weggeeft...te weten: vertrouwen, vriendschap en vrede. En hiermee zitten in het hart van het kind van Bethlehem: Jezus, die dat in zijn leven als geen ander deed. Die het niet alleen deed, maar het ook was en is. En die tegen ons zegt:

Lief mensenkind

Ik zie jou

Ik zie jullie

Ik zie dat je je soms hopeloos voelt, maar wordt het niet!

Ik zie dat je je soms machteloos voelt, maar wordt het niet!

Raak vooral niet onverschillig....

Maar zie elkaar als gelijkwaardig, als twee druppels op elkaar lijkend

Wees die druppel op de gloeiende plaat

Vul hem aan, zodat hij niet verdampt

Maar een andere druppel ontmoet

Van druppel tot druppel....naar druppelen.....naar kabbelen.....naar stromen.....naar een zee van Liefde....Gods Liefde

Ik wens jullie een hele fijne Kerst toe!!